

Igaz történet

Hat hetesen magához vett egy kedves család, sokat játszottam a gyerekekkel, és nagyon boldog voltam. Ahogy n őtem, a gyerekek már nem akartak velem játszani, ha odamentem hozzájuk durván elküldtek. Ott hagytak egyedül, minden kedves szó és játék nélkül. Sokszor próbáltam játékra invitálni őket, még a cip őüket is elvittem, hátha játszanak velem, de becsszó nem rágtam meg, de tényleg. Aztán egy nap felverték álmomból, kizavartak a meleg kiskuckómból, ki az utcára, ahol nem ismertem senkit, és minden kocsi rámdudált. Vissza akartam menni, mert tudom, hogy kint nem kóborolhatok, hisz ott kint elüthet egy autó, megbetegedhetek. De a kapu, amely mögött a kiskuckóm és a családom volt, bezárult. Nem engedtek vissza, nem mehettem vissza a meleg, biztonságot adó otthonomba. Egyedül maradtam. Kint a félelmetes világban. Megpróbáltam segítséget kérni az arra járó emberekt ő, de elzavartak, némelyik belém is rúgott. Pedig én csak haza akartam menni. Hahó, valaki! Valaki vigyen haza, félek!

Napokig, hetekig kóboroltam az utcákon. Vissza-vissza tértem régi otthonom elé, hátha a GAZDI visszaenged, hátha hiányoztam neki. De nem, nem hiányoztam, mikor meglát, elmegy mellettem, rám se néz. Futok, szaladok utána, ugatok is, GAZDI én vagyok az! Hazajöttem! De ő megy tovább, nem áll meg. Mintha ott se lennék.

Megállok, és csak nézem hátha, de nem, nem áll meg. Lekuporodok, mert már nagyon gyengének és fáradtnak érzem magam. Napok óta nem ettem rendesen, és nem ittam. Szomjas vagyok és éhes. Elalszom.

Valaki szól hozzám! Felkapom a fejem. Valaki kenyeret ad nekem, nagyon jól esik! Köszönésképpen megnyalom a kezét, és odébb húzódok. Néhány óra elteltével kezdem rosszul érezni magam. Fáj minden tagom, és mindent felöklendezek. Nagyon rosszul vagyok. Valaki segítsen!

Egy kis id őmúlva egy autóban ébredek. Beszélgetnek, de nem értem, hogy mir ő. Valaki kézbe kap, és besiet velem egy szobába. A szobában egy fehér köpenyes ember áll. Megkérdi, mi történt. Csak annyit mondanak neki, hogy valaki fagyállóba mártott kenyeret adott nekem. Nem értem, mi az a fagyálló? Azonnal megvizsgálják, kapok néhány szurit, és egy vizes zacskót kötnek a mancsomba. Nem értem, ez mire jó. Azt suttogják halkán a fülemben:

- Ne aggódj cimbora, helyre jössz! Kapsz egy kis infúziót, látod!

Én látom, de a szemem lecsukódik. Másnap mikor felébredek, rengeteg kutya vesz körül. Nagyon ugatnak. Emberek is felt űnek, akik engem néznek, és odajönnek hozzám. Megsimogatnak és kedves szavakat mondnak. De még mindig rosszul érzem magam. Szomjas vagyok! Hol van víz? Áhhh, megvan, megtaláltam! Húú, de szomjas voltam! Jaj ne, már megint felöklendezem a vizet. Valaki szalad és felemeli a fejemet. Bátorítóan suttog a fülemben. Gyenge vagyok, aludnom kell.

Még mindig itt vagyok, ahol ez a sok kutya van. De még mindig betegen fekszem. Sokszor megmerevedek, mozdulni se tudok, remegek. Olyankor valaki szalad, gyengéden megsimogat, és azt suttogja, tartsak ki, nem lesz baj. Itt a menhelyen jó helyen vagyok. Menhely? Nem értem. Látom a többi kutyát bezárva, de mégis boldogan. Néha egy-egy elszalad az én ketrecem el őt is. Látom őket. Elalszok.

Jön egy lány, kedvesen mosolyog, azt mondja, milyen szép vagyok, és hogy hozott nekem gyógyszert, amit bead majd nekem. Elmegy, majd visszajön egy másik lánnyal. Kapok valami keser űgyógyszert a számba. Azt mondja, ezt a pocimra kapom, de kés őb megint kapok a mancsomba egy vizes zacskót. Ne féljek! Simogat és ölelget. Így már nem is félek.

Roszul vagyok újra! Segítség!

Ordítás és sírás, valakik kiabálnak, hogy meghalok, valaki hívjon orvost, kiabálják. Még élek, ne aggódjatok, csak nem tudok megmozdulni, de élek.

Jön az orvos, valamit a hátsomba dug. Aúúú, ez nem volt szép! Azt mondja alacsony a h őmérsékletem. Beletesznek egy kosárba, és becipelnek egy szobába, ahol meleg van. Kapok injekciókat és zacskót a mancsomba, és lassan elnyom az álmom.

Álmomban szeret őcsalád vesz körül, nincsenek fájdalmaim, és tudok enni anélkül, hogy visszaöklendezném a falatokat. Játszanak velem és simogatnak. De tudom ez csak egy álom. Engem a családom eldobott, valaki megpróbált megölni. De voltak emberek, akiknek fontos volt kicsiny életem, és harcolnak értem. Hallom, ahogy fölém állnak, és azt mondják, ne add fel, küzdened kell! Én igyekszek, nagyon igyekszek! Élni akarok! Futkározni szeretnék a többi kutyával, akiknek csak a hangját hallom szüntelen. Élni akarok, mert sokan vannak, akik harcolnak értem. Bár tudom, GAZDI neked nem kellettem, de nekik igen, és harcolni fogok a kis életemért, mert ők nem adják fel soha de soha!

Köszönöm nektek, akik megtaláltatok, hogy esélyt adtatok nekem! Bár tudom, nem sok esélyem van, hogy túléljem ezt, de nem adom fel soha! Ahogy ti sem adjátok fel. Hisz engem se hagytatok az út szélén betegen.

Hosszú id őután felébredek, nem fáj semmim, nem félek, jól érzem magam. Körülöttem sok-sok kutya. Egy hatalmas réten vagyunk, ahol sok pillangó van, és látjátok, ott van egy szivárvány! Hahó! Hol vagytok? Hol van az a lány, aki a gyógyszert hozta a pocimra, és az a sok kedves ember, akik biztattak, hogy ne adjam fel? Azt hiszem, már sejtem, ők nem jöhettek velem, hisz én már a szivárványon túl vagyok. Meghaltam! GAZDI! Én élni szerettem volna, vigyázni rád és a családdra, de már nem tudtam harcolni kicsiny életemért, pedig sok kedves ember biztatott, hogy ne adjam fel, szükség van rám! De mondd! Miért nem kellettem? Mi volt a vétkem, hogy így kellett meghalnom?

Kedves mosolygós emberek! Köszönöm, hogy nem hagytatok magamra az utolsó perceimben sem! Ne legyetek szomorúak, hisz egy csodálatos helyen vagyok, ahol már nem lehet semmi bajom. Vigyázzatok kutyatársaimra, és SOHA ne adjátok fel a küzdelmet!

Irta: Szilágyi Rita

Önkéntes.

2014. 04. 25.